

fra at kunne deellage i dette vigtige og betydningfulde Hverv. De Bestemmelser, der indeholdes i disse to Paragrafer, ere efter min Mening saa utilfredsstillende, som det vel er muligt. Det hedder nemlig i § 29: „Den, som ubelukkende eller væsentligt ernærer sig ved sine Hænders Arbeide, er ikke pligtig at lade sig kalde som Nævning“. Man maatte, som allerede den ærede Rigsdagsmand for Sory Amts 4de Kred (P. E. Olsen), har antydet, af disse Ord naturlig fristes til at troe, at Meningen af dem var, at en saadan Mand kunde blive Nævning, forsaavidt han ikke selv nedlagde Indsigelse derimod; men § 30 siger ganske udtrykkelig, at vedkommende Kommunalbestyrelse skal udelade disse Personer af Nævningelisten, forsaavidt den seer sig istand til at skjønne, at de ernære sig ved deres Hænders Arbeide, og man seer ikke nogen Instant, hvortil de Mænd kunne appellere, som blive udelatte af Nævningelisten uden tilstrækkelig Grund. Det hele Spørgsmaals Afgjørelse er saaledes aldeles lagt i den vedkommende Kommunalbestyrelses Haand, men naar man nu seer hen til Motiverne og spørger, hvad den høitærede Justitsminister har havt til Hensigt hermed, faaer man det Svar, at det er, fordi man vil unddrage saadanne Mænd, der ere nødsagede til at stole paa deres personlige Arbeide for at skaffe sig selv og Familie det Nødvendige til Livets Ophold, fra det byrdefulde Hverv, som det er at være Nævning. Disse Udtryk ere imidlertid i høi Grad ubestemte. Det vil let indsees, at f. Ex. enhver Haandværker kan siges at være i det Tilfælde, at han maa stole paa sit personlige Arbeide for at skaffe sig og Familie det Nødvendige til Livets Ophold, ligesom ogsaa denne Bestemmelse naturligtvis rammer en stor Deel af de mindre Agerbrugere; men Bestemmelsen kan jo ogsaa meget godt udstrækkes langt videre. Jeg vil saaledes spørge, om ikke denne Bestemmelse ganske naturligt kan komme til at ramme f. Ex. Læger, Kunstnere og overhovedet saadanne Mænd, hvis hele Stilling hovedsagelig afhænger af deres reent personlige Virksomhed; men det kan dog umuligt være Meningen eller Hensigten at ville udelukke alle saadanne Mænd fra at være Nævninger. Jeg er ogsaa aldeles enig med

dem, der have udtalt sig imod, at en Kommission som den foreslaaede skal revidere de oprindelige Nævningelister, og navnlig er jeg enig i, at den umulig kan have et saadant Kjendskab til de forskjellige Personer i Amtet, at den med Nytte kan foretage en Revision af Nævningelisterne. Det er ganske ligefrem, at i det Allerhøieste kan kun eet af disse Medlemmer i Almindelighed antages at have Kjendskab til de Mænd, der findes opførte paa Listen fra hans nærmeste Egn, og det bliver altsaa i det Høieste een Mand, der i Virkeligheden kommer til at foretage denne Revision. Jeg mener, at man maa gaae en af to Veie: enten maa man, hvad jeg anseer for det Ønskelige, overlade til vedkommende Kommunalbestyrelse af Kommunens Beboere at udpege de Mænd, man anseer for skikede til at overtage dette Hverv, eller ogsaa kan man efter min Mening meget godt bibeholde den særskilte Liste, som, saavidt jeg har lagt Mærke til, fra alle andre Sider er bleven angreben. Jeg for min Deel vil meget hellere beholde denne særskilte Liste end see en stor Deel af Befolkningen kjendt udhygtig til at udføre Nævningehvervet. Det er min Mening, at hvis man skal have en saadan Liste, skal det Udvalg, der skal revidere Nævningelisten, ikke foretage en Revision af den Liste, der forfattes af Kommunalbestyrelsen, men det skal derimod ubetinget følge de oprindelige Lister, der ere fremlagte, hvilket ogsaa, som Motiverne ophjse, er Tilfældet i Skotland, og saa maa man søge Garantien for heldige Nævningelister deri, at man faaer Mænd fra den særskilte Liste sammen med Mænd fra den almindelige; men jeg tilstaaer, at jeg finder dette langt fra saa heldigt som at overlade til vedkommende Kommunalbestyrelse at vælge en forholdsvis Andeel af Kommunens Beboere til i paakommende Tilfælde at tage Deel i Nævningeretten. Jeg skal ikke opholde den ærede Forsamling længere, men kun i en ganske særlig Grad henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, der i mine Dine er det allervigtigste i hele Loven, thi naar ikke Befolkningen faaer Loven i en saadan Skikkelse, at det virkelig maa erkjendes, at enhver brav, dygtig og forstandig Mand i Befolkningen kan faae Sæde i en saadan Ret, vil denne Lov